

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2949/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јаковљевић, адвокат из ..., против тужене Агенције за приватизацију, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, Београд, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 216/25 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 21.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 216/25 од 03.04.2025. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2381/18 од 09.06.2022. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати 99.000,00 динара у року од 15. дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА се захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2381/18 од 09.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду од 27.06.2011. године са изменама од 01.08.2011. године и обавезана тужена да тужиоца врати на рад на одговарајуће радно место. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 396.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 251/23 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке за поништај решења о отказу уговора о раду. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и тужба у делу захтева да се обавезе тужена да

тужиоца врати на одговарајуће радно место је одбачена. Ставом четвртим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом петим и шестим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Пресудом Врховног суда Рев2 3834/23 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване ревизије тужиоца и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 251/23 од 08.02.2023. године, у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 251/23 од 08.02.2023. године, у ставу другом, четвртм, петом и шестом изреке и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење, а ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду ревизијских трошкова.

У поновном поступку Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 216/25 од 03.04.2025. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2381/18 од 09.06.2022. године у делу става првог изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена Агенција за приватизацију, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, Београд, да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2381/18 од 09.06.2022. године, а ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију не наводећи ближе ревизијске разлоге.

Тужена су поднела одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Агенцији за приватизацију на неодређено време по основу уговора о раду од 31.05.2006. године, на радном месту руководиоца пројекта (...), у Центру за Решењем правног претходника тужене од 27.06.2011. године (исправљеним решењем 01.08.2011. године), отказан му је уговор о раду, због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена код тужене које су довеле до смањења обима посла и престанка потребе за радом тужиоца. Оспореном решењу претходио је поступак провере квалитета рада запослених извршено 30.12.2009. године (тужилац је оцењен општом оценом 2), доношење Програма решавања вишка запослених од 26.02.2010. године (којим је, између осталог, утврђено да је 85 запослених вишак од укупно 361 запосленог на неодређено време), као и доношење Правилника о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и ситематизацији радних места од 23.02.2010. године (којим је смањен број запослених на радном месту тужиоца за 2 извршиоца).

Ступањем на снагу Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и доношењем Одлуке о максималном броју запослених у органима државне управе и јавним агенцијама и организацијама за обавезно социјално осигурање, тужена је донела Правилник о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и ситематизацији радних места од 31.03.2011. године, којим је систематизовано 174 радна места са 303 извршиоца, односно повећан је број радних места и извршилаца у појединим центрима, па између осталог и у Центру за стечај, Центру за приватизацију и Центру за контролу заступника капитала.

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду донетом у овом спору усвојен је тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду од 27.06.2011. године са изменама од 01.08.2011. године. Одлучујући о тужбеном захтеву за враћање тужиоца на рад на одговарајуће радно место првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да је тужена правни следбеник Агенције за приватизацију који је отказао уговор о раду тужиоцу, па како одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад зависи од основаности захтева за поништај оспореног решења којим је тужиоцу престао радни однос, то је првостепени суд применом одредбе члана 191. став 1. Закона о раду усвојио и захтев тужиоца за враћање на рад.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена Агенција за приватизацију, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, да тужиоца врати на рад, са образложењем да тужена није пасивно легитимисана да тужиоца врати на рад, јер иста није унивезални сукцесор Агенције за приватизацију.

Међутим, овакав закључак другостепеног суда се не може прихватити, јер је заснован на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09 – важио у тренутку доношења оспореног решења), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбама чл. 153-160. Закона о раду регулисан је начин решавања вишка запослених. Према члану 155. став 1. тачка 5. истог закона, прописано је да програм нарочито садржи и мере за запошљавање: премештај на друге послове, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација, непуно радно време али не краће од половине пуног радног времена и друге мере.

Агенција за приватизацију је основана 2001. године, у складу са тада важећим Законом о приватизацији („Службени гласник РС“, бр. 38/01...52/14). Доношењем Закона о изменама и допунама Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника („Службени гласник РС“, број 89/2015), Агенција за лиценцирање стечајних управника преузела је од Агенције за приватизацију запослене, права, обавезе, предмете, опрему, средства за рад и архиву, за обављање послова утврђених овим законом. Законом о изменама и допунама Закона о приватизацији („Службени гласник РС“, број 112/15), прописан је престанак рада Агенције за приватизације од 01.02.2016. године. Даном почетка примене овог закона министарство надлежно за послове привреде преузело је од Агенције за приватизацију права и обавезе, предмете, опрему, средства за рад и

архиву, који су у функцији обављања послова утврђених овим законом, као и запослене распоређене на пословима приватизације, тржишта капитала и контроле извршења уговорних обавеза. Из наведеног произлази да након престанка са радом Агенције за приватизацију 01.02.2016.године, сагласно одредби члана 31. Закона о изменама и допунама Закона о приватизацији, Агенција за вођење спорова у поступку приватизације сматра се правним следбеником Агенције за приватизацију.

У конкретном случају тужилац је био запослен у Агенцији за приватизацију, а уговор о раду му је отказан у ситуацији када је тужена Правилником о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 31.03.2011. године повећала број радних места извршилаца у појединим центрима између осталих у Центру за стечај, центру за приватизацију и Центру за контролу заступника капитала. Тужиоцу коме је повређено право на примену мера запошљавања коју је тужена као послодавац била дужна да у поступку утврђивања вишка запослених примени, што није учинила. Решење о отказу уговора о раду тужиоцу је правноснажно поништено у овој парници као незаконито. Правна последица незаконитог решења о отказу уговора о раду, на основу члана 191. Закона о раду, је враћање тужиоца на рад. Због тога је тужена, правни следбеник Агенције за приватизацију на основу члана 31. Закона о изменама и допунама Закона о приватизацији, у обавези да изврши реинтеграцију тужиоца, односно да га врати на рад на одговарајуће радно место, како је то правилно закључио првостепени суд. Реинтеграција запосленог је правна последица незаконитог решења о отказу уговора о раду. У конкретном случају се ради о радном спору, а не о спору из приватизације и није од утицаја чињеница на којим је пословима тужилац радио и да ли је тужена пасивно легитимисана за враћање тужиоца на рад, па је тужена пасивно легитимисана и у обавези је да изврши реинтеграцију тужиоца.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је на основу одредбе члана 153. и 154. ЗПП, а тужиоцу су признати трошкови за састав ревизије по АТ у износу од 99.000,00 динара, а према АТ и одлучено као у ставу другом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни за вођење овог поступка, и долучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић